

Sophie Stone
Amish
Biblia

Sophie Stone
Amish
Biblia

Szívaványálom könyvek sorozat

© Amish Biblia

Copyright © Sophie Anne

© Szivárványalom könyvek sorozat, 2021

Szerkesztő: Tira Nael

Borító és illusztráció: Tóth Tamara

Borítómunka: Sam Wilberry

Felelős kiadó: Papp Attila

ISSN 2630-9599

ISBN 978-615-01-3368-3

További köteteinket megrendelheti a

www.szivarvanyalom.hu oldalon.

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönetnyilvánítás

Nagyobb gondot okoz ez a pár mondat, mint az egész könyv megírása, mert mint életem első megjelenése, legszívesebben mindenkit megemlítenék ezekben a sorokban. Próbálom szűkösebbre fogni, lehetőleg csak azokat kiemelni, akik nélkül ez a történet sosem született volna meg, ámbár a szűkös beszéd nem erősségem.

HM, ha te nem vagy, soha nem mertem volna azt gondolni, hogy képes vagyok erre. Ha nem fogod a kezem az első mondatról kezdve, ma biztosan nem tarthatnád a kezemben Noah és Aaron meséjét.

Amelia és Gotty, mert akkor is ott voltatok nekem, amikor elvesztem a saját gondolataim között, meg akkor is, amikor csak egy kis csevegésre vágytam akár az éjszaka közepén.

Carmen, mert nélküled ma nem is írnék. Te vagy a mesterem. Mindig és örökké.

Klau, Hajni, Hanna, Lilla, Gréta, akik a tesztolvasóim voltatok. A szavaitok a legmélyebb gödrök mélyén is megmosolyogtattak.

A kishúgom, aki a parabataiom, és aki nélkül Noah és Aaron soha nem szólalt volna meg angolul. Meg persze a bátyám, akinek fogalma sincs, mennyit segített, amikor kérdéseim voltak.

Dóri, mert mindent más szemmel nézett, ezzel eszembe juttatva, hogy nem csak a megszokott olvasóim kezébe kerülhet a könyvem.

Anyu, aki az elsőszámú rajongóm, és sose kellett takargatnom, miről szeretek írni. Meg apu, aki mindig mindenben támogat, bármilyen hülye ötletekkel is állok elő.

Jane és Seth, akik a második családom, mára pedig elhitték velem, hogy egyszarvú vagyok, és legyőzhetetlen, eszerint is éljem az életem.

Sam, Tira és Kitti, mert az első pillanattól kezdve úgy érezhettem, otthon vagyok a társaságotokban.

Tami, amiért ilyen istentelenül profi borítót szerkesztett nekem, amit az első perctől imádok.

Köszönöm az Éjjeli Baglyoknak, Anitának, Cintinek, és mindenkinek, aki az évek alatt olvasott tőlem, vagy biztatott akár egy lájkkal, akár egy kommenttel. Miattatok hiszem el, hogy nem rossz, amit csinálok.

Ajánlom ezt a könyvet mindenkinek, aki hisz a szerelemben határok nélkül, akkor is, amikor a helyzet kilátástalannak tűnik, és úgy érezzük, elvesztünk.

Már megszámoltam a terem összes csillárját, minden szel-
lőzőnyílást, ezekben a másodpercekben épp a repedésekben kez-
dek kivethető formákat keresni, mintha egy terapeutánál ülnék.
Arra eszmélek fel, hogy a szerkesztőm helyett ezúttal hozzám
szólnak, ezért a hajamba túrva megköszörülöm a torkom, hogy
összeszedjem magam. Embertelenül fáradt vagyok, erővel kell
nyitva tartanom a szemem. Pontosan olyan érzés, mintha egy
rettenetesen unalmas gimnáziumi órán ülnek, pedig ez egy író-
olvasó találkozó, ahol én és a könyvem vagyunk a téma. Nem
segít az sem, hogy századszor teszik fel ugyanazokat a kérdé-
seket, amiket az előző helyszíneken is, sőt, egy részüket már pub-
likálták is. Ez a sokadik állomás, és a kérdések egyszerűen nem
változnak. Sosincs kivétel. Zéró kreativitás mindenhol. Egye-
nesen fizikai kínzásnak érzem a gondolatot, hogy ezután még
vagy három órán át dedikálnom kell, miközben úgy mosolygok
mindenkire, mintha együtt nőttünk volna fel.

Imádom a munkám, az írás a mindenem, de ezt a részét nem
nekem találták ki. Sokszor gondolkodom azon, mekkora hiba volt
saját néven kiadni az első könyvem, de azt akartam, hogy ismer-
jenek. Állítsanak meg az utcán, és mindenki akarjon belőlem egy

darabot. Fogalmam sem volt, mire vágytam valójában, egészen addig, amíg meg nem kaptam, mindenesetre szívesen magam mögött hagynám. Ennél magamnak valóbb vagyok. Szeretek elveszni a képzeletemben, amikor a kora esti szürkületben sétálok, a gondolataim pedig akárha az óceán mélyén járnának.

Csak egy srác vagyok, aki pofátlanul, kendőzetlenül igazat mond. Nem regényeket vagy szórakoztató irodalmat írok, hanem a saját érzéseimet fogalmazom meg bizonyos dolgokkal kapcsolatban, amiket megéltem, amik foglalkoztatnak vagy dühítenek. Szeretek tabutémákat feszegetni és aktuális problémákat boncolgatni. A legutóbbi könyvem a talán lerágott csontnak nevezhető, de továbbra is égető kérdésnek számító globális felmelegedés és klímakatasztrófa ihlette.

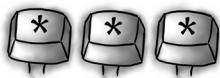
Sorra látogattam az erdőtüzzel, aszályal, szennyezett levegővel és ivóvízzel, vagy egyéb természeti csapással sújtotta területeket, és nagyon sok tudóssal beszélgettem a témával kapcsolatban. A könyvet pedig elsősorban az Egyesült Államok jelenlegi csodás elnökének címeztem, de az összes többi kormányfőnek is legalább annyira ajánlanám. Nem az egóm miatt, nem azért, mert zseni vagyok, és engem olvasni kell, hanem azért, mert rengeteg nálam kompetensebb ember szavait vetettem azokra a lapokra, akik tudják, miről beszélnek, és azzal is tisztában vannak, hogy a jövőnk nem vicc.

A kötet a megjelenése napján máris nagyobb bevételt hozott a vártnál. Sőt, a vártnál jóval nagyobb siker lett, a kiadóm szerint akár még díjra is jelölhetnek vele. Nem ez volt a célom, és hiába alakult így, továbbra sem én akarok csillogni a könyvvel. A benne vibráló betűk magukért beszélnek. Azok itt vannak, tények, amik körbevesznek minket. Én csak a szócső voltam, aki felkutattam őket, hogy papírra vessek mindent.

Nem tudom, tartós-e ez az állapot, vagy csak az újdonság varázsa tett ennyire népszerűvé, de minden pillanatban rám tör a menkülhetnék, amikor nyilvános eseményeken kell mutatkoznom.

Hálás vagyok a rendszeres olvasóimnak, de akik képesek néha a szálloda előtt várni egy találkozó után, biztosan nem a könyveimért rajonganak, és ez egy kicsit frusztrál. Ha rájuk nézek, nem egy filozófust, greenpeace-harcost, esetleg történészt látok, hanem örült fanatikusokat, akik nem is tudom, miért rajonganak valójában.

Mindenesetre eldöntöttem, hogy ha ezzel a rendezvényvel végre vége a promóciós körutamnak, akkor elutazom Thaiföldre, kibérek egy kis házat a semmi kellős közepén, és csak a következő könyvemre fogok koncentrálni. Nem lesz ott semmi, egyedül én, egy laptop és a gondolataim. Senki ismerős, senki, akivel összefuthatnék, az idegen világ és kultúra pedig mindig inspirál. Alig várom, hogy a repülőn üljek, mindent magam mögött hagyva. Napról napra egyre jobban tépáz a belső feszültség, nem teszek mást, csak emésztetem magam. Azóta tart ez a kimerítő hercehurca a könyv körül, amióta Dylannel, a szerkesztőmmel kitettük az utolsó pontot a végére, és a nyomdába került. A munkának ez a része eszemint sok stresszel jár számomra, nem megnyugvással, hogy végre célegyenesben vagyunk. Hiszen csak utána jönnek a hivatalos pofavizitek a kiadónál, vagy riporterekkel különböző újságcikkekhez, ez pedig egyáltalán nem vonzó számomra. De most az utolsó ilyen kötelező megjelenésen ülök, és ennek is hamarosan vége, aztán végre pihenhetek. Kiengedhetek. Egyedül lehetek, hogy feltöltődjek.

A kiadómtól kirendelt csapat és a szerkesztőm kora reggel elmentek, egyedül én maradtam a szállodában. Örült egy hétvége volt ez is, ezért a maradék kávémat szűrőcsölvé eldöntöttem, hogy kicsekkolásig visszamászom egy kicsit az ágyba.

Még mielőtt újra elterülnék a kivételesen puha szállodai párnák és vastag takarók között, gyorsan összecsomagolom a bőröndöm, hogy azzal később ne legyen gondom. Utálok kapkodni.

Nem telhet el sok idő, szerintem maximum néhány perc, amikor a szobai telefon csörgésére ébredek a reggeli utáni szieszta mból.

– Elnézést a zavarásért, Mr. Walsh – kezdi a kedves hang, valószínűleg a recepcióról, mire a karórám után kapok az éjjeliszekrényen. Csak bámulok a mutatókra, felfogni is nehezemre esik, hogy egy órája ki kellett volna jelentkeznem. Úgy érzem, mintha nem is ezen a bolygón lennék.

– Basszus! – nyögök a telefonba, ezzel félbeszakítva őt, bár nem is kellett odafigyelnem. Tudom, hogy valószínűleg arról érdeklődik, maradok-e vagy elkotródom végre. Lehetsz akármilyen híres, akármennyire befolyásos, ha lejárt az időd, a személyzet türelme bizony véges. Persze, ha gondolod, fizethetsz még egy napot, és akkor újra jár a luxus bánásmód. Pénz beszél. Mindig. Mindenhol. – Öt perc, és lent vagyok.

Válaszra sem várva teszem le a kagylót, és nagy nehezen fel-tápázkodom, hogy kiropogtassam mindenem. Hiába vagyok fiatal, a csontjaim már gimnazista korom óta úgy recsegnek alvás után, mintha a saját nagyapám lennék.

Gyorsan szedem a cuccaim, és kijelentkezem, hogy útnak indulhassak, mert annyira azért nincs közel a céloim. Nagyjából nyolcórányira vagyok a pittsburghi házamtól, bár azt akár egyetlen pihenő beiktatásával le tudom vezetni. Noha mindig úgy éreztem Londonban vagyok igazán otthon, ma már Pittsburghben töltöm a legtöbb időt, mert viszonylag csendes és nyugodt. Nem utolsó sorban pedig hihetetlenül elfogadó a közeg, ott él Amerika legnagyobb meleg közössége. Nem mondanám magam olyan srácnak, aki a Pride-on zászlót lobogtat, de amióta a mondandómnak valamiféle hatalma is van a különböző médiumokban, igyekszem szót emelni az egyenlőségért, amikor csak tehetem.

Szóval érdekelt, hogy mitől más ezen a téren Pittsburgh, hogy mitől ennyire elfogadóak az emberek. Annyira kíváncsi voltam, hogy az apámtól kapott örökségemen végül ott vettem magamnak egy kis házat, igaz, távol a város forgatagától. Szép helyen van, egy nem túl nagy tó partján, egy fákkal szegélyezett telken, ami csak az enyém. Apró erdő választ el a főúttól és a szomszédoktól is. Persze csak én hívom erdőnek, mert erős túlzás annak nevezni azt a néhány fát, ami elbarikádoz másoktól, mégis olyan érzés, mintha súlyos mérföldekre lenne a civilizáció.

A házban minden megvan, amire szükségem lehet, három hálószobás, én viszont csak egyet használok, így berendeztem egy szerény edzőtermet és egy dolgozószobát is, ezért kimozdulnom se nagyon kell. Közel s távol egyetlen lélek sincs, aki zavarna, csak én és a gondolataim...

Ez éltet, ugyanis az utóbbi időszakban sikerült egészen megutálnom az embereket, ami talán önző és hálátlan dolog tőlem, de nem érdekel. Nem egy kicsesett rock sztár vagyok, hogy állandóan szem előtt legyek a közönségtalálkozókon, hanem egy író,

aki csak arra vágyik, hogy meghallgassák. Elolvassák a gondolatait. A kettő nagyon távol áll egymástól.

Mielőtt elköszönnék Philadelphiától, és felhajtánék az autópályára, teletankolom a jó öreg járgányom. Sokszor kinevetett ezért a szerkesztőm, már-már hallom is ahogy az agyondohányzott hangján azt mondja: *Egy drága sportkocsit is kifizethetnél akár zsebből, utazásokon kívül semmire se költesz*, és igaza is van. Nemcsak az írás miatt, de a családom soha nem volt pénz híján, mégsem vagyok hajlandó megválni tőle. Még apám műhelyében raktuk össze együtt, érettségi után. Egy csodaszép, hófehér, csillogó, 66-os Mercedes. Nem volt olcsó Angliából Amerikába hozatni, és a kormányt is átszereltetni benne, de eszemben sem volt megválni tőle. Exkluzív darabnak számít, az értékét mégis az adja, hogy apuval tettük rendbe, és végül ő adta a kezembe a kulcsokat. Egészen addig nem tudtam, hogy az enyém lesz, amíg az a pillanat el nem jött. Még mindig a zsigereimben kering az a meglepettség, sokk és végül boldogság, ami azokban a percekben öntött el. Olyan emlék ez, ami nem lóg képkeretbe foglalva a falon, nincs leírva sem, de örökre belém égett, és hordozom magammal.

A rádió ugyanolyan régi, mint maga az autó, néha serceg egy kicsit, viszont pont ez adja a szépségét. GPS persze nincs benne, de erre valók a mai csodatelefonok...

Lancasterben tervezek legközelebb megállni, és addig még van nagyjából negyven perc. A telefonom pedig néhány percen belül beadja a kulcsot, ami egészen eddig fel sem tűnt, csak most vettem észre, hogy milyen kétségbeesetten próbál sokadjára figyelmeztetni.

Töltőre kellett volna dugni, amíg ledőltem a szállodában, de akkor csak az a kis plusz alvás járt a fejemben. Még itt, a kocsiban

is tölthettem volna, de amilyen idióta vagyok, mindig elfelejtem. Lassítok, az út szélére húzódok, amíg megpróbálom a szivar-
gyújtóból átalakított töltőre dugni a mobilt, de ahogy egy kicsit erősebben a fékre taposok, hirtelen felvillan a motorhibát jelző lámpa a műszerfalon, és az autó ezzel egy időben füstölve áll le.

– Ne, ne, ne, ne, ne! – mantrázom egyre hangosabban, és magam elé meredek a valaha százszor jobb napokat látott autótól szélén. Csak azért jöttem erre, mert bár így kietlen tájakon kellett vezetnem, olyan utakon, amiket ma már alig használ valaki, és még kinézetre is csak egyetlen fokkal jobb egy szaros földútnál, de a GPS szerint sokkal gyorsabb. Minden bizonnyal az én hibám, hogy hallgattam rá, és noha ezért szívesen földhöz vágnám a telefont, dühömben csak a kormányra csapok. Újra és újra próbálom beindítani a kocsit, de a motor nem engedelmeskedik. Végül egy kétségbeesett sóhajjal feladom, és a kormányra döntöm a homlokom. – Büdös picsába!

A telefonom két százalékot mutat, én meg itt veszteglek a kibaszott semmi kellős közepén.

Még megpróbálom leírni Teddynek, a legjobb barátomnak, pontosan hol vagyok, és küldjön értem autómentőt, vagy valami, de a telefon természetesen abban a pillanatban kikapcsol, amikor megnézném a pontos helyzetemet a térképen. Annyi szerencsém van csak, hogy sikerült teljesen lehúzódnom a szokatlannul keskeny leállósávba. Nem túl forgalmas utakon általában átlépek a sebességhatárt, most is gyorsan jöttem, így volt elég lendületem elgurulni idáig.

Fel-alá járkálok, mint mindig, ha gondolkodom, vagy boszszankodom valamin, közben azon ayalok, mi a fenét csinálhatnék, és persze erősen imádkozom, hogy jöjjön erre valaki, aki tud segíteni. Ha az ember ilyen lehetetlen helyzetbe kerül, egy

csapásra hívővé válik. Amikor nincs mibe kapaszkodnunk, és úgy érezzük, a dolgok kicsúsznak a kezünkből, hiába próbáljuk megállítani, esélyünk sincs rá. Ekkor jön még az ateista ember életében is az *Istenem, most mihez kezdjek?! gondolat.*

Fogalmam sincs, mennyi idő telt el, de érzetre órák. Megittam az összes ásványvizem, és magamba roskadva ülök a földön az autó árnyékos oldalának támaszkodva. Már másodszer rángatom ki a gumit a hajamból, hogy újra összefogjam, mert még az is az agyamra megy, ahogy a szél időnként kiragad néhány rövidebb tincset. Szó szerint kétségbe vagyok esve, a leghalványabb elképzelésem sincs, mit kellene tennem. Induljak el gyalog? A szívem belesajdul a gondolatba, hogy itt hagyjam az autóm. Ennek ellenére nincs más választásom, keserűen felsóhajtok, és elmenjek segítségért.

Csak néhány métert teszek meg, amikor furcsa zajt hallok magam mögül, ami leginkább patkódobogásra hasonlít. Majdnem körbeér a mosolyom, amint megpillantom a közeledő lovaskocsit, és türelmetlenül várok az út szélén, amíg ideér.

A kocsin komor arcú, korosodó férfi ül, a haja ősz, szakállá gallérjának gombjait simogatja. Füstölgő pipa lóg a szájából, amit fél kézzel tart, a másikkal pedig a lovakat próbálja megzabolázni. A mellette ülő asszony minden bizonytal a felesége, korban is közel járhatnak egymáshoz, de neki férjével ellentétben kedves arca van. Sötét tincseit fehér főkötő öleli körbe.

– Szép napot! – emeli meg a szalmakalapját a férfi. A mellette ülő asszony is bólint, de ő nem szólal meg. Philadelphiában láttam már ilyen kultúrájú embereket, amikor az ügyes-bajos dolgukat intézni utaztak a belvárosba, de ez az első alkalom, hogy közvetlen kapcsolatba kerülök amishokkal. Soha nem találkoztam

ezzel a vallási közösséggel azelőtt, hogy Amerikába költöztem volna. Pennsylvania az otthonuk, ezt azóta megtudtam, de nem számítottam rájuk éppen itt és most, az út szélén. Ha elmegyek otthonról, főleg nagyvárosokban mozgok, és azokban ritkán látott vendégek. Amikor még nem ismertem annyira az új környezetem, sokat olvastam a tudnivalókról és látványosságokról, így arról is, hogy az államban rengeteg amish bevásárlónegyed van, amit egyedül ők birtokolnak, és általában azokhoz közeli falvakban élnek. Annyi biztos, hogy zárkózott, mindentől elvonultan élő népség, de még nem ástam bele magam a történetükbe, nem tudok róluk ennél többet. – A lovaskocsi sávjában parkol, uram.

– Tudom – hazudom mosolyogva, mert eddig fogalmam sem volt, miért ilyen szokatlan méretű az általam leállósávnak hitt rész, most viszont már értem. Az öreg csak felhúzza a szemöldökét, aztán figyelmét az állatokra irányítja, készül parancsot adni a lovaknak, hogy kerüljenek ki.

Teljesen elállom az utat, még az egyik ló kantárját is megfogom. Nem engedhetem el őket ilyen könnyen.

– Nem parkolok. Lerobbantam. Tudnának nekem segíteni?

– Miben segíthetnének? – ránt vállat a férfi, de érdeklődve néz rám. – A város messze van innen, és hamarosan sötétedik.

– Épp ezért nem maradhatok az út szélén. A város meg csak negyven perc autóval – tárom szét a karom. Ismét kezd újra úrrá lenni rajtam a kétségbeesés, mert az első pillanatban megmentőimnek hitt emberek közel sem úgy festenek, mintha segíteni szeretnének. – Órák óta egy lélek sem jött erre.

– Gyalog bizony messze lesz. Ez az út nem túl népszerű, amióta a bekötőutat átadták – magyarázza, és a kezével jelzi merre kellett volna mennem.

– Tudom, éppen amiatt jöttem erre, mert a nagy forgalmat szerettem volna elkerülni.

– Ember tervez, Isten végez, fiatalember – húzza fel megint flegmán a vállát. Kezd nagyon feldühíteni a mogorva viselkedéssel.

– Köszönöm a segítséget – morgom az orrom alatt, mert jobbnak látom mielőbb lezárni ezt az emelkedett társalgást, és visszamegyek a kocsim mellé, hogy a földre huppanva nézzem végig, amint elgurulnak, és lassan a semmibe vesznek. Ahhoz képest, hogy állítólag az amishok milyen tiszta, kedves és istenfélő népek, a felebaráti szeretet és a bajbajutottak megsegítése valahogy nem az erősségük.

Egy csepp vizem sem maradt, bár a kesztyűtartóban akad még néhány csomag keksz, amit egyébként csak azért tartok ott, mert imádok sós snacket nassolni. Mindenesetre ez így egyáltalán nem lesz vicces.

Lemondóan felsóhajtok, előveszem a csomagtartóból az elakadásjelző háromszöget, hogy messziről is meglássanak, ha valaki erre járna, és amint a nap teljesen eltűnik az égről, visszamászom a kocsiába. Hallottam, hogy a környéken előfordulnak prérifarkasok, nem lenne jó összefutni eggyel, még akkor sem, ha állítólag nem túl veszélyesek.

Leveszem a bőrdzsekim, magamra terítem, majd hátradöntöm az ülést. Bár nappal meleg van, az éjszakák azért még eléggé hűvösek, éppen csak beköszöntött a június. Most mégsem látok más megoldást, mint az autóban aludni, és ha addig se jön erre egy lélek sem, holnap elindulni a városba.

Kezdenek a szemem elé úszni az álomfonalak, érzem elnehezülni a tagjaimat, de felriadok, amikor kopogtatást hallok az ülésem melletti ablakon. Mivel teljesen besötétedett, az út pedig

nincs kivilágítva, így alig látom, ki áll odakint. Visszaállítom az ülés támláját, hogy kiszállhassak, és meglepetésemre egy amish férfival találok szemben magam. Fiatalabb, mint akivel korábban beszéltem, ő még nem is öszül, de a szakálla épp ugyanolyan hosszú, és pontosan ugyanúgy van megnyírva, mint annak a másik férfinak korábban. Két ló kantárját tartja a kezében, míg egy korombeli srác tőlünk kicsivel távolabb egy harmadik lovon ül, és egy negyedik kantárját szorongatja.

– Anyám említette, hogy egy fiatalember elakadt a faluba vezető úton, és segítségre szorul – kezdi a férfi, aki velem szemben áll. – Apám sajnos nem a segítőkészségéről híres, azokat az ősi nézeteket vallja, hogy ne kezdjünk angolokkal, ne vegye magára.

– Azt észrevettem – fonom karba a kezem, mert eléggé hűvös lett mostanra, az esti hidegtől mindkét karom libabőrös. Az angol kifejezésen pedig megsértődhetnek, de most próbálok inkább háttérbe szorítani ezt a fajta megkülönböztetést. Azt se tudom, pontosan hogyan értette.

– Josef vagyok – nyújtja felém a jobbját, és meglep a magabiztos, erős kézzel, amit kapok tőle. A beszéde szép tiszta, minden szót értek, bár keveredik bele egy erős, európainak ható akcentus. Talán germán. – Ő a fiam, Noah.

– Helló! – intek az említett felé. Nem viszonzozza, csak visszaint a kantárral a kezében. – Tudnak nekem segíteni valahogy?

– Elvontatjuk az autóját a faluig, és nálunk töltheti az éjszakát. Holnap délelőtt kinyit a közösségi ház. Ott van egy telefon és egy telefonkönyv ilyen típusú sürgős esetekre. Hívhat segítséget.

– Nem tudom elmondani, mennyire hálás vagyok! – nyögöm ki, mire csak elmosolyodik, majd az autóm kezdi vizsgálgatni.

– Szép darab – jegyzi meg elismerően. – Szerencsére nem tűnik túl nehéznek. Szerintem a négy ló el fogja bírni.

– Hogyan tudjuk bekötni őket elé? – nézek rá, mire a ló oldalára mutat néhány köteg kötél felé. – Nekem is van vontatókötelem a csomagtartóban. Ennyivel már biztosíthatjuk.

– Akkor rajta, fiam! – int a kocsi felé. – A feleségem épp neki kezdett készíteni a vacsorát, amikor elindultunk. Ne kelljen a családnak sokat várnia ránk!

– Igenis! – mosolyodom el. A srác közben leugrik a lováról, és négyes fogatban felsorakoztatja őket az autó előtt, majd a kantárjaik egymáshoz rögzítésével bajlódik, Josef meg én pedig a köteleket biztosítjuk. A srác visszaül az egyik első lóra, majd Josef is arra indul.

– Én a volán mögött irányítom a kocsit – mondom, mire a férfi csak bólint, és a fia melletti hátasra telepszik. Nagyon lassan, de elindulunk, nekem pedig ötletem sincs, hogyan háláljam meg ezt nekik. Elő kellene ásnom a karórám, hogy legalább az időt tudjam, mert csak bedobtam valahová még mielőtt elindultam. Abban viszont óra nélkül is biztos vagyok, hogy ezt a nem túl nagy távot a faluig minimum fél órába telt megtennünk, ha nem többre. A falu nagyon csendes és teljesen sötét, csak az ablakokban látni pislákoló fényeket. A negyedik háznál fordulunk le, és állunk meg a földdel borított felhajtón. Az autóm földes, kavicsos úton kanyargó hangjára több távolabbi ház ajtaja is nyílik, hogy kikukkantsanak, de egyből vissza is csukódik mind. Gondolom, szokatlan errefelé bármilyen zaj ebben az időszakban. Miután a két segítőt leugrik a lováról, én is behúzó a kéziféket, és kiszállok.

– Nagyon köszönöm! – igyekszem Josef felé. – Miben segíthetek?

– Noah-val visszavisszük a lovakat az istállóba, addig szedje össze, amire szüksége lesz – kéri, és mielőtt egyáltalán felelhetnék, indulnak is. Kikapom a bőröndöm, amiben gyakorlatilag az összes holmim benne van, amit magammal hoztam az útra, és a verandán várok, amíg vissza nem érnek. A ház hatalmas, igazi farmhoz illően óriási, még ha ezek a birtokok egymást érik is. Talán három emelete van, az egészet fehérre mázolták, még az ablakkereteket és a bejárati ajtót is. Bár sötét van, ahogy körbenézek, az összes környékbeli épület egyformának tűnik. Letisztult, klasszikus.

– Jöjjön csak, úgy érzem, Joy készen áll.

Josef megtörlí a cipőjét, és előttem nyit be a házba, én viszont egyszerre mutatok az ajtó irányába Noah-val. Megrázza a fejét, és elvigyorodik, amikor látja, hogy nem hátrálok meg, majd végül besétál előttem. Ők nem vették le a cipőjüket, de én már csak megszokásból is egyből ledobom, amint becsukom az ajtót magam után. Mire beérek, addigra mindenki az asztal körül ül, kivéve egy fiatal asszonyt, aki épp ételt mer Josef tányérjába.

– Már kérdezni akartam, hol maradt le – nevet fel a férfi, és megsimítja a felesége karját, aki Noah mellé lép. – Nem emlékszem, hogy mondta volna a nevét.

– Ó, roppantul sajnálom! – Leülök a székre Noah meg egy világosbarna hajú lány közé. Rengeteg gyerek van az asztal körül, de tudom, hogy náluk ez a szokás. Nagyon hasonlítanak egymásra, még a hajuk barna árnyalata is, kivéve Joyt, akinek világoszőke tincsek kandikálnak ki a főkötője alól, és Noah-t, aki inkább szalmaszőke, viszont mindenkinek világító kék vagy éppen kicsit sötétebb zöldes szeme van. – Aaron vagyok. Aaron Walsh.

– Örvendek! – szólal meg az asszony. Felpillantok rá, viszonozom a mosolyát.

Nem lep meg, hogy nem hallottak még rólam, hiszen ők semmivel sem foglalkoznak vagy érintkeznek a külvilágból, és valójában ez az érzés most kifejezetten kellemes. Persze, kint sem állít meg mindenki az utcán, melléteszem, nagy szerencse, de többször előfordult már, hogy odajöttek hozzám, étteremben, szórakozás közben, és autogramot kértek. Bármilyen furcsa, szokatlan ez a közeg számomra, itt biztos lehetek benne, hogy egyikük se hallott még rólam. És hát végül is, pont ezt akartam.

A fejünk felett egy petróleumlámpa világít. Gondolom, ez adta a korábbi, villódzó fényt a többi ház ablakában is. Egészen hihetetlen számomra, hogyan tudnak ennyire... visszamaradottan élni. Nem. Egyáltalán nem ez a jó szó erre, egyszerűen csak nem vesznek tudomást a modern világról. Az egészben az a legmeglepőbb, hogy őket egy cseppet sem zavarja a mai technológia és az elektromosság teljes hiánya. – Marhasült, friss zöldségekkel és krumplival.

– Nagyon finomnak tűnik – mosolygok fel a nőre, amikor az én tányéromat is telepakolja, aztán a még etetőszékben ülő, szőszke kislány következik. Azt hiszem, leszűrhetjük, hogy a teljesen klasszikus társadalmi formának megfelelően a férfiak az elsők. – Nem vagyok egy nagy marhahús-rajongó, de biztosan isteni lesz.

– Mit szeretsz? – szólal meg Noah. Felé kapom a tekintetem, egy pillanatra meghökkent az átható kék pillantás, mert eddig minimális figyelmet sem szentelt nekem, most viszont mintha a vesembe akarna látni. A hangja kellemes, kicsit vékonyabb az átlagnál. Olyan, amit szívesen hallgatsz egy beszélgetés közben. – Gondolom a legdrágább éttermek ízetlen, túlárzott, kétfalatos ételeihez vagy szokva.

Noah egyértelműen járt odakint, ahogy, úgy tudom, sok fiatal amish, és ezek szerint megtapasztalta a modern világbeli osztálykülönbségeket is, ha egy ilyen kérdéssel áll elő. Azt nem tudom, miből gondolja, hogy én nem a pubban hamburgert vacsorázó típus vagyok, hanem a Michelin-csillagos éttermek rajongója.

– Ítélsz – felelem, mire sikerül egy kicsit összeszednem magam pillanatnyi meglepetésemből. Eddig nem figyeltem meg őt különösebben, talán mert ő sem foglalkozott velem, de most... Van benne valami, ami felkelti az ember érdeklődését. Könnyen meglehet, hogy az égbolt színű szeme, amit kék inge még jobban kihangsúlyoz. Vagy a furcsa tónusú, kissé karcos hangja. A fene se tudja. Az biztos, hogy a kisugárzása megköveteli magának, hogy rá figyelj, ha megszólal.

– Nem így van – ingatja a fejét, az anyja kezéért nyúl, amikor az asszony leül mellé, és felém nyújtja a másik kezét. Kérdőn nézek rá, de megfogom, a másik oldalamon pedig a legidősebbnek tűnő lány ragadja meg az asztalon heverő tenyerem. Mindenki lehunyja a szemét, és imába kezdenek, én viszont a szemem sarkából néha Noah-t lesem, és a kezemet, amit szorosan tart. Nem tudom, miért ejt gondolkodóba az egész szituáció, egyáltalán semmi sem indokolja.

Olyan mélyen temetkezek a gondolataimba, hogy az imából semmit sem hallok. Miután végeznek, mindkét oldalamon elengednek, és az evőeszközökért nyúlnak. Az összes mozdulatuk ösztönös, egyszerű.

– Szóval mit szeretsz?

– Elsősorban a halat meg a csirkét – felelem, mire Josef és Joy is kuncogni kezd.

– Hogy fitten tartsa a testét? – rázza a fejét a férfi, miután a szájába vesz egy darab marhát. – Megfosztják magukat az önfeledt

evés örömetől, csak mert tetszeni akarnak másoknak. Beilleszkedni az elvárt keretbe.

– Nagyon szeretném megvédeni magam, és ellentmondani, de azt hiszem, igaza van – bólintok mosolyogva, közben viszont ugyanúgy szöveget üt a fejembe ez a megjegyzés a nagyvilági életéről, mint korábban Noah-é. – Ha épp tehetem, sok időt töltök edzéssel vagy futással, és nem tudom, mikor laktam jól utoljára egészségtelen ételekkel.

– A mai nem egészségtelen, de addig innen fel nem áll, míg étel van a tányérján – mutat rám Joy, és mindenki nevet, amihez muszáj csatlakoznom.

– Mennyi idős, Mr. Walsh? – néz rám Josef. Tölt a poharába egy kis bort, majd felém nyújtja az üveget. A gyönyörű, öblös, házi borospalack, amelyet ezelőtt maximum festményeken vagy régebbi filmekben láttam, elkápráztat. Töltök belőle magamnak is egy keveset, csak aztán felnézek a férfira.

– Huszonhét, de sokkal öregebbnek érzem magam – sóhajtok fel, mire elmosolyodik.

– Van felesége?

– Nincs... – kezdem, és éppen folytatnám, hogy valószínűleg nem is lesz soha, mert nem mondanám, hogy kifejezetten el tudok képzelni magamnak egy nagycsaládos jövőt, de Josef félbeszakítja a gondolatmenetemet.

– Akkor bizony érezd is magad öregnek, és elkésve. Szólíthatlak Aaronnek? – kérdi félvállról, szerintem csak azért, mert ezek után még gyereknek tekint, legalábbis ez a benyomásom abból, ahogy csuklóból letegez.

Lassan bólintok, és hogy addig se bámuljak rá zavartan, a tányérjára téved a tekintetem. Elfogyasztotta az étele felét, míg én csak néhány falatnál tartok. Továbbra is mosolyog, gondolom,

hogy ne érezzem magam annyira kényelmetlenül a szituációban, és folytatja.

– Az amish fiatalok a te korodban rég férjek és apák.

– Te mennyi idős vagy? – fordulok Noah felé, mert nehéz elhinnem, hogy annyival fiatalabb nálam. Az arcát enyhe borostafedi, és bár ettől még nem tűnik kifejezetten idősnek, semmiképp nem mondanám tizenévesnek.

– Noah különleges eset – motyogja az anyja, mire Josef ujjai ökölbe szorulnak az asztal felett.

Azt hiszem, sikerült kényes témába tenyerelnem, pedig a legkevésbé sem állt szándékomban.

– De már van menyasszonya, a dolgok végre jó mederben folynak, és csak ez számít – felel keményen Josef. Megengedek magamnak egy kósza pillantást Noah felé, aki megfeszített állkapoccsal ül mellettem, de egy szót sem szól. Fogalmam sincs, mi van emögött a hatalmas feszültség mögött, de nincs is közöm hozzá. Csak sajnálom, hogy elrontottam a hangulatot.

A vacsora további része szinte némán telik, Joy kérdez tőlem pár dolgot a családomról, majd a vallásomról, így aztán mesélek a bátyámról meg az anyukámról, akik nem Amerikában élnek, meg arról is, hogy keresztények vagyunk. Ez a diplomatikusan válasz, ha olyanokkal ülsz szemben, akik hívők, míg te egyáltalán nem vagy az. Az évek során tökélyre fejlesztettem, mert Amerika alapvetően vallásos ország, és sikerült néhányszor nagyon kellemetlen helyzetbe hoznom magam, még élő rádióinterjúk alatt is. Ez a válasz működőképesnek bizonyult, ha nem akartam többször ilyet elszenvedni.

– És apád? – néz rám Josef. Már befejezte a vacsoráját, csupán a borát ízlelgeti. Nyelek egyet, megpróbálom összeszedni

magam, hogy normális választ adjak. Még mindig nehéz beszélnem róla, pedig lassan három éve, hogy elment.

– Meghalt a közelmúltban – motyogom halkán, és érzem, hogy a könnyek szűrni kezdik a szemem. Minden egyes alkalommal így történik, ha szóba jön, pedig nem vagyok síró fajta. Apa temetése előtt talán az általános iskolában sírtam utoljára, és azóta is csak miatta fordul elő néha. Mindig számíthattam rá. Azon felül, hogy ő volt a legfőbb kritikusom, az első számú támogatóm is.

– Sajnálom – hallom meg Noah halk, vékony hangját magam mellett, és ettől úgy mosolyodom el, mintha sosem lettem volna szomorú. Ahogy felé nézek, a tekintete megtelik melegséggel. Eddig nem láttam ezt benne, ezért tudom, hogy nekem szól. Eلسzorul a torkom, és mint általában, ha valaki nemcsak kérdez apámról, de még az őszinte részvétét is kifejezi, most is kicsit nehezebben veszem a levegőt. Próbálok nem zihálni, vagy túlságosan feltűnő lenni, de az a csillogó szempár, tele törődéssel, teljesen elgyengít, és nem tudom, hogyan mosolyogjak, amikor ettől a sírás szorongatja a torkom. Apa emléke mindig borzasztóan felkavar, és az sem segít, ahogy Noah pillantása az enyémbe forr. Nem tudom tőle elszakítani a tekintetem, mintha ez a pillanat megdermedt volna, és mi órák óta benne raboskodnánk. Végül ő kegyelmez meg, és enged szabadon, amikor egyszerűen elfordítja a fejét, és újra az étellel kezd foglalkozni.

Miután befejeztük a vacsorát, a lányok segítenek Joynak rendet tenni, míg én Joseffel és Noah-val a nappaliba megyek.

– Az épület mögött van a vendégház, ott maradhatsz éjszakára – kezdi magyarázni Josef, én meg csak bólogatok rá, ahogy követem őket. – Noah is ott lakik, ha bármire szükséged van, szólj neki.

– Ó, rendben – nézek az említett felé, és megremeg a gyomrom. Izgatott vagyok a gondolattól, hogy a szőke, meglehetősen rejtélyes tekintettel bíró sráccal leszek összezárva. Kíváncsi vagyok, milyen ő valójában. Milyen úgy beszélgetni vele, hogy nincs a közelben a családja. – Nem bánná senki, ha visszavonulnék?

– Nem, természetesen – bólint Josef, én pedig elindulok a bőröndöm felé. – Noah, mutasd meg neki a vendégházat!

Némán sétálunk át a ház mögött álló hosszú épülethez. A hófehér vászoncipóm többször is a földbe süpped, és ettől vennem kell pár nagyon mély lélegzetet, hogy el ne kezdjek káromkodni. Miután belépünk, egészen meglepődöm, mert ez a ház sokkal üresebb és barátságtalanabb, mint a másik. Csak egy kényelmetlennek tűnő kanapé és két karosszék van az egyik sarkában. Persze egyik sem elhasznált vagy csúnya. Sokkal inkább azt mondanám, látszik rajtuk a kor, de még tökéletesen képesek ellátni a feladatukat. A bőrt néhol kikezdte az idő, de ezt is megpróbálták eltüntetni egy láthatóan kézzel készült, gyönyörű mintás, de lyukacsos, horgolt takaróval. A sarokban, ahová az ülőalkalmatosságok néznek, és leginkább tévét várna az ember, egy nyitott elejű cserépkályha terpeszkedik, amiben még parázslik a tűz, de meleget már nem igazán ad. Egy pillanatra a hideg is kiráz a tudattól, hogy nincs, ami fűtse a helyiséget. A két külön szoba közt a fal mentén egy nagyjából tizennyolcadik századi mosdóállvány tölti ki a helyet, felette pedig polcok, rengeteg könyvvel. Erre egyből mosolyognom kell, mert arra következtek, hogy Noah szeret ennyire olvasni, és ahogy közelebb lépek, hogy elolvassam a szerzőket, különös melegség ül a szívemre. Több kedvencem is csücsül a polcon, mint például James Agee, Charles Bukowski vagy éppen Neil Gaiman. A szoba másik

végében egy csinos, egyértelműen régi, kézzel készült komód terpeszkedik, felette vitrines szekrénnel, mellette egy kerek asztal áll, három székkal. A szekrélynél megint megakad a tekintetem, és elbűvölten nézem a régi, türkizkék írógépet, ami büszkén pihen egy csipketerítőn. Még papír is van befűzve, én pedig képtelen vagyok visszafogni magam. Muszáj odasétálnom, és hozzáérem. Legszívesebben leütnék néhány betűt, de nem akarom megsérteni az antik papír szentségét. Eltelik néhány néma másodperc, mire visszafordulok Noah felé, aki csak néz rám, és vár.

Torokköszörülve térek vissza a valóságba onnan, ahova a régi írógép elvarázsolt, és visszamegyek Noah-hoz. Körbenézek még egyszer, de más bútor nincs a helyiségben.

– Ez az én szobám – mutat a bal oldali ajtóra Noah, miután ledobja a bakancsát, és a fekete mellényt is, amit eddig viselt. Most, hogy nincs rajta kalap és cipő, látom, hogy kicsit alacsonyabb nálam. – A vécé a főépület oldalából nyílik. Ha valamire szükséged van, csak kopogj nyugodtan.

– Kedves tőled – mosolyodom el, és látom, hogy ő is megtenné, de végül elfojtja.

– Itt tudsz majd aludni – nyit be a másik ajtón, és behúzza a szobába az egyik széket, majd rááll, hogy meggyújtsa a lámpát. Teljesen hagyományos szerkezet. Éppen olyan, mint a nagyobbik házban. A plafonon egy apró kampó, arról lóg le egy szép, fekete vasláncon a petróleummal működő lámpa. A fénye csodálatosan táncol a falakon. Másodpercekig csak bámulom, mire Noah megszólal. – Nem tudom, mennyire vagy fázós, de itt a nyár eleji éjszakák még hűvösek, csak szólj, és begyújthatunk a kályhába.

– Eléggé az vagyok – mosolygok szégyenlősen, mintha ettől a tulajdonságomtól gyengébbnek tünnék. Sebezhetőbbnek.

Ostoba dolog, de az ember ezeket képtelen kontroll alatt tartani. – Az ágynemű viszont melegnek tűnik, szóval azt hiszem, rendben leszek.

– Oké – feleli, de még nem hagyja el a szobát, pedig erre számítottam. – Gondolom hatalmas fürdőkhöz és kismillió fürdőszobai holmihoz vagy szokva, de ezt most sajnos mellőznöd kell. A nappaliban megmosakodhatsz, és fogat is tudsz mosni, de a nagy házban van egy fürdőszoba, ahol találsz rendes csapot is, ha szükséged van rá. A víznyomás ugyan gyenge, mert csak a kúthoz van kötve, de modernebb érzetet ad.

– Megint ítélsz – húzom fel a szemöldököm.

– Nem ítélsz – csóválja meg a fejét, és elindul kifelé, olyan hévvel, hogy egyértelműen látszik, azt akarja, kövessem, mert még nem végeztünk. A szobájába megy, én pedig utána. Itt korábban is halványan éghetett a lámpa, mert csak egy kis csavart teker meg rajta, amitől erősebb fény árasztja el a szobát.

Leesik az állam, amikor meglátom, mennyi könyv hever szanaszét, illetve a falra szerelt polcokon. Egy ideig keresgél, végül megragad egyet, és az ágyra hajítja, hogy láthassam.

– Tudom, ki vagy, Aaron Walsh.

Úgy bámulok a saját könyvem borítójára, mintha még soha nem láttam volna, vagy minimum azt várnám tőle, hogy dalra fakadjon, aztán felnézek Noah parázsló tekintetébe. A tudattól, hogy olvasta a legelső írásom, egyből különlegesebbnek látom őt. Tudom, hogy elment az eszem, hisz az amish emberek mélyen hívők, Noah még furcsán rejtélyes is, és bár tudom, hogy menyasszonya van, mégis szívesen megismerném őt közelebbről, ha hagyná. Akár hátsó szándék nélkül is. Csak egyszerűen érdekel, milyen ő. Egy nagyvárosi pasi ennél a pontnál elkezdéné felkelteni az érdeklődésem. A tűz, ami a pillantásában ég, amikor

beszél hozzám. Minden mozdulatából sugárzik az energia, mégis úgy érzem, valami nincs rendben körülötte. Lehet, hogy éppen a könyvek, a túl sok nagyvárosi tudás az, ami zavarja a szüleit. Vagy a mód, ahogy szerezte mindezt.

– A milliomosok fényűző élete össze sem hasonlítható az amishokéval – ingatja a fejét keserűen, és valamiért úgy érzem, ebben a mondatban rengeteg a szomorúság, és talán... a reménytelenség.

– Messze nem vagyok milliomos – felelem, mintha ezzel bármin is változtathatnék, pedig pontosan tudom, hogy igaza van. Tökéletesen értem, mire gondolt, amikor ezt mondta.

– Mit kerestél a faluba vezető úton? – néz rám, de a hangja nem vádló vagy számonkérő, inkább csak természetesen kíváncsi. Elindul a nappaliba, az asztalra tesz két poharat az egyik polcra, majd valamit tölt bele, de nem látom az üveget. Ránézésre teának, vagy valamilyen gyümölcslének tűnik. Mindkét poharat magával viszi a kanapéig, és a kisasztalra teszi, mielőtt a cserépkályhához lépne. Dob bele néhány vékony fadarabot, meg egy kis papírt, amitől a lángok újra életre kelnek, és már érzem a melegét, ahogy közeledem. Noah leül a kanapéra, én pedig követem.

– El akartam kerülni a dugót – felelem, mire felhorkan, közben a kezembe adja az egyik poharat. Belekortyol a sajátjába, én is gondolkodás nélkül ezt teszem, így túl későn érzem meg a whiskey szagát, addigra a torkomat marja, amitől köhögni kezdek. Nem az alkohol az oka, csak a hirtelen meglepetés, mert valami másra számítottam. Nem hittem, hogy whiskey-t iszogat esténként a vendégház magányában.

– Ne csináld! – nevet fel, de a szemében látom, hogy gúnyolódik rajtam. Úgy fest, Noah előszeretettel gúnyolódik rajtam.

– Csak... Azt hittem... – kezdeném, mire kortyol még egyet, végül pedig felsóhajt.

– A rumspringáról hoztam haza két üveggel, gondolhatod, milyen gyakran iszom belőle. Az egyik még bontatlan – ránt vállat, és nézi, ahogy lassan kezdek jobban lenni. – Mi itt nem nagyon iszunk olyat, ami odakintről való.

– Rums...

– Tombolás, ahogy odakint nevezik az emberek, és ez tényleg találó kifejezés rá – magyarázza. Úgy sejtem, ez lehet a neve annak, amikor a nagyvárosban vannak. – Az amish fiatalok tizenyolc évesen elhagyhatják a közösséget. A mi csoportunkban két évre. Megismerhetjük a civilizáltabb világot, elmehetünk bulizni, élhetünk a nagyvárosban, lehet telefonunk, laptopunk, bármi. Aztán eldönthetjük, melyiket választjuk. Ha két éven belül nem térünk vissza...

– Akkor többé nem tehetitek – fejezem be helyette, mert tudtam erről a szokásról, csak azt nem, hogy így hívják. Úgy rémlik, még tévéshow is készült ebből. Nyilvánvalóan ő is innen tud ennyit a nagyvilágról. Alaposan bejárhatta, amíg odakint volt.

– Így van – bólint. A kályhában táncoló lángokat kezdi nézni, és az asztalon pihenteti a mostanra csak zokniba bújtatott lábát.

– Valahol egyszer azt olvastam, hogy az amish fiatalok legnagyobb százaléka visszatér – folytatom, mert felkeltette az érdeklődésem a téma.

– Persze, hogy vissza – horkan fel Noah, és ezzel még kíváncsibbá tesz. – A legtöbbeknek esélyük sincs odakint, hacsak nincs valaki, akiben komolyan megbízhatnak. A közösségben biztonságban vannak. Tudják, hogy számíthatnak egymásra. A kinti

világban teljesen egyedül vannak, minden pillanatban veszélyekkel körülvéve.

– Most már értem – bólintok, és tényleg átérzem, hogy ha itt nőttem volna fel, aztán kidobnának a rohanó, őrült emberek közé, az okos technológiáktól teljesen elbutult világba, valószínűleg én is sikítva menekülnék vissza.

– Érted? – húzza fel a szemöldökét. Tapintható a feszültség, ami a testéből árad.

– Hány éves vagy? – kérdem újra, tudva, hogy ez egy kritikus pont. Viszont felemészt a kíváncsiság, hogy miért is kritikus.

– Huszonnégy – feleli, aztán félresöpri a haját a szeméből, és rám néz.

– Miért jöttél vissza? – kérdem tőle szemrebbenés nélkül, ő pedig továbbra is tartja a szemkontaktust. Végül ő az, aki megtöri a pillanatot, végignéz rajtam, majd a tekintete visszatér a lángokhoz.

– A családom miatt – hallom meg a halk, majdnem suttozó hangot, és elfacsarodik a szívem.

Ezek szerint egyáltalán nem azért, mert itt érzi jobban magát, vagy mert a közösség fontos neki. Azonnal érzem azt, amit minden alkalommal, ha egy ötlet elkezd kibontani magát a fejemben. Kilépek a saját léteimből, az elmém megállás nélkül dolgozik, és az információk, amik fontosak lehetnek, a kis apróságok, amiket majd a leírásba tűzdelhetek, mind felcímkézett mappákba kerülnek a fejemben.

Többet akarok beszélgetni ezzel a sráccal, az egész családjával, a menyasszonyával, és akár még a menyasszonya családjával is. Az összes szemszögből hallani akarok az amishok életéről, kendőzetlenül, első kézből, nem csak netes portálokról, vagy

éppen valóságshowkból. Tudni akarom, hogyan élnek és hogyan gondolkodnak. Írni akarok egy könyvet arról, hogy milyen érzés egy Angliában felnőtt és Amerika nagyvárosaiban szocializálódott férfinak beépülni az amishok világába, majd egy idő múlva visszatérni a civil életbe.

– Bocsáss meg, de fáradt vagyok, lefekszem – pattanok fel, Noah pedig, bár értetlenül néz rám, bólint, és szó nélkül hagyja, hogy a szobámba menjek. Gyorsan átöltözöm, de amikor kimegyek fogat mosni, Noah-nak már hűlt helye. Fejben mostanra kész tervem van, mégpedig az, hogy lemondok a thaiföldi utam. Itt fogok elbújni, és megírni a következő könyvem.

Valószínűleg belealudtam a tervezgetésbe, mert amikor felébredek az udvarról beszűrődő kiabálásra, zajokra, már világos van. Felkapok egy melegítőt egy tiszta pólóval, aztán kísétálok a nappaliba, de az ugyanolyan üres, mint este volt. Hiába kopogtatok Noah ajtaján, senki sem felel, így kénytelen vagyok felvenni a cipőm, majd elindulni a másik ház felé.

Útközben meglátom Noah-t, amint az állatok körül munkálkodik, miközben Josef és néhány számomra ismeretlen férfi a veteményesnél dolgozik. Amikor Josef felém néz, intek neki, mire odakiált a többieknek, hogy félbehagyva a munkát hozzám sétáljon.

– Gyere velem! – mosolyog rám, aztán elindul a főút irányába. – Megmutatom a közösségi házat. Beszéltem a vezetővel, a telefon csak rád vár.

– Nagyon hálás vagyok! – veszem fel a tempóját, és beszívok pár mély lélegzetet, mielőtt előállok az ötletemmel. – De beszélhetnénk, mielőtt telefonálok?

– Persze – feleli, miközben megáll, hogy rám nézzen.

– Néhány napon belül szerettem volna elutazni, hogy elbújjak az emberek elől, és kizárólag csak magamra meg a munkámra koncentrálok – kezdem. Magamban elmormogok száz imát is, hogy sikerüljön. – Az itt töltött egyetlen estém elég volt, hogy rájöjjek, ennél jobb hely nem kell, hogy elszakadjak a külvilágtól. Lehetne róla szó, hogy nyár végéig kibéreljem a szobát, ahol az éjszakát töltöttem?

– Azt mondd, fizetnél azért, hogy egy nyáron át a vendégházamban élhess? – húzza fel értetlenül a szemöldökét.

– Természetesen! – vágom rá, továbbra is reménykedve, hogy működhetsz, hisz nem mondtott nemet. – Amennyit csak akarsz.

– Komolyan ezt szeretnéd?

– Mindennél jobban! – bólintok mosolyogva, amit ő viszonz.

– Havi ötszáz dollár az étellel és mosással együtt, és beszélj az állatoknál – mondja végül, én pedig majdnem felnevetek.

– Legyen havi ezer, és ott segítetek, ahol csak akarod – emelem meg a tétet. Élvezem, ahogy Josef meglepetten összehúzza a szemöldökét. Ennyit egy jobb apartmanért kérnek a nagyvárosokban, nekem nem ügy, és a duplája annak, amit mondott, szóval bízom benne, hogy kihagyhatatlan az ajánlat. – Nem tudom, mire vagyok képes, ami hasznos, de semmitől nem zárkózom el. Viszont maximum napi négy órát, mert a többiben a saját munkámra kell koncentrálnom.

– Amíg telefonálsz, beszélek az előljárónkkal – bólint, majd újra útnak indulunk. – Kell a beleegyezése.

A közösségi házhoz érve is levakarhatatlan a vigyor fejemről, és nagyon remélem, hogy a vezetőjük nem gördít akadályt az utamba. Elvégre a segítségem is felajánlottam.